

NYÁRI IDILLIKUS DOMBOKON

A. E. HOUSMAN

Nyári idillikus dombokon
Andalító a folyó hömpölygése,
Távolról hallom a kitartó dobogást
Dübörög, mint álombeli zajongás.

Távol és közel, halkán és hangosan
A Föld útján,
A föld ételévé válva,
Katonák menetelnek, mindegyre a halálba.

Kelet és Nyugat mezőn felejtett fiai,
Elesett bajtársak elszíneződött csontjai,
Bájos fiúcska már halott és hitvány,
Senki, ki életre keltse.

Messziről hív egy üvöltő harsona,
A magasból sikoltó fuvola válaszol,
Asszony, vigyél magaddal, feltámadok.

SZABÓ Anikó fordításai

*

A FIATALSÁGRÓL ÉS AZ ÖREGSÉGRŐL

JOVAN DUČIĆ

Senki sem hiú a fiatalságára, és nem is érzi magát egészen boldognak azért, mert fiatal; ellenkezőleg, mindenki boldogtalan is, kétségbeesett is, amikor öreg. Eszerint mondhatni, hogy a boldogság érthetetlen, csak a szerencsétlenségek nyilvánvalóak. A lényeg az azonban, hogy a fiatalság nem tudja, hogy mi a vének nyomorúsága, mint ahogy jól tudjuk idősebb korunkban, mi volt az ifjúság boldogsága. Ezért az emberek a vénséget saját nyomorukként, a nők pedig saját szégyenükként élik meg.

A fiatalság boldogság és uralkodás; a testi szépség és lelki üdeség varázsa; a fizikai erő szépsége; a remény határtalansága; fényűzés a tervezésben, ezek